

тому, що гроші задовольняють потреби, роблять життя яскравішим і комфортнішим, багато людей вирішило, що матеріальні цінності – це найважливіше, тому вони затьмарюють їхній розум.

Для того, щоб володіти певними грошовими ресурсами, суб'єкти економіки вступають у різні фінансові відносини: отримують доходи у вигляді заробітної плати, доходи від підприємницької діяльності, від продажу продукції підсобного господарства тощо. Маючи у розпорядженні певні фінансові ресурси необхідно вміти ефективно розподілити їх, щоб задовольняти власні потреби і потреби своєї сім'ї.

На мою думку, найголовніше, що дають нам гроші – це фінансова незалежність. Коли у тебе є певна кількість коштів, більш, ніж достатньо – ми можемо не тільки задовольняти усі свої потреби, а й здійснювати заповітні мрії, робити подарунки близьким.

Отже, гроші відіграють значну роль у нашому повсякденні. Адже за допомогою цих «папірців» ми можемо придбати усе необхідне для життя і зробити його комфортним. Проте варто пам'ятати, що гроші існують для людини, а не людина живе заради грошей. Не варто зосереджуватися на самих грошах, необхідно вести активний спосіб життя, вступати у фінансові відносини, які дають можливість отримувати максимальний обсяг доходів, оптимально їх розподіляти та ефективно їх витратити. За словами Сергія Ілліча Юрія «... ставлення людини до грошей обумовлюється передусім особистісними характеристиками, а також соціально-культурним оточенням та економічним статусом індивіда» [1, с. 18].

Список використаних джерел:

1. Юрій С. І., Кізима Т. О. Фінансова грамотність населення в діалектиці сучасних освітніх тенденцій. *Фінанси України*. 2012. № 2. С. 16–25.

Рижик Юлія Богданівна

студентка Західноукраїнського національного університету

ФІНАНСОВА ГРАМОТНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ: СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

Світ не стоїть на місці, в тому числі його фінансова складова. Умови сучасності, швидкісні темпи розвитку всього, що нас оточує та якоюсь мірою зачіпає, – є невід'ємною частиною нашого існування. За таких умов, в контексті економічного простору: перемінності та глобалізації, виникає необхідність у відповідному рівні фінансової обізнаності громадян. Адже, вивчаючи ці змінні тенденції, індивіди «інвестують» у рівень власного життя та майбутнього своєї держави.

Несвідомо, але беручи у свою власність гроші, людина автоматично приймає участь у широкому спектрі економічних і, передусім, фінансових процесах. Таким чином, приймає на себе відповідальність за подальше їх

використання: інвестування, кредитування, купівля, продаж та інші інноваційні процедури, і їх наслідки. Це говорить про невід'ємну і вагомую роль власних фінансів громадян у творенні економічної реальності країни, і відповідно – ролі багатств у житті людей.

Сьогодні, демонструє нам тенденцію до вдосконалення фінансової грамотності серед населення України. Проте запорукою цього являється більше власний, подекуди гіркий, досвід, ніж набуті навички. Більшість громадяни ще не охоче беруть до уваги свою компетенцію у використанні чи розпорядженні своїми фінансами, вважаючи це логічним процесом. Однак сучасні економічні реалії говорять про інше. Наділяючи певними багатствами, сучасність створює багато можливостей з їх примноження та навпаки – безповоротній втраті. Обидва варіанти розгортання подій є важливими для вивчення, адже без знання одного не буде досконалості в другому.

Відсутність компетенції індивідів з використання фінансів, говорить про незнання азів. Це унеможливує здійснення їх раціонального використання, і в подальшому прогнозується поява відповідного ризику. Даний рівень фінансової обізнаності обумовлений: відсутністю її розвитку в минулому, необхідною інформацією та відповідними консультантами, та по більшості – нерозумінням застосування у життєвих аспектах. Звідси демотивованість у вивченні життєво-необхідного питання з можливими негативними наслідками: участь у пірамідах, борги, неможливість сплатити кредити тощо.

Вміння правильно приймати фінансові рішення є запорукою успішності і проявом фінансово активної особи. Це дозволяє їй розуміти елементарно про свої права як споживача фінансових послуг, до прикладу ті самі банківські послуги з надання кредитів чи умови надання кредитних карток та безліч інших послуг. Дає змогу бути фінансово стабільним, і в перспективі рухатись до збільшення своїх багатств.

Виходячи з поданого і того, що зараз світ прямує до повної діджиталізації, що зумовлює запровадження докорінно нових технологій – цифрових, в об'єднанні з набутими, включаючи сферу економіки – яскравим прикладом фінансово активними особами є молодь. Тобто покоління яке існує в цих умовах, з акцентом на фінансовій грамотності, як невід'ємній складовій поведінки в сучасних фінансових відносинах, і в цілому економічних процесах. До прикладу таких акцентів можна віднести: впровадження «фінансової грамотності», як дисципліни у навчальних закладах; поява атестаційної платформи, задля отримання офіційного документу, щодо кваліфікаційного рівня фінансової грамотності; можливість вільного відвідування різноманітних тренінгів, з даного питання тощо.

Таким чином, в сучасних умовах розвитку економіки України, в тому числі фінансових відносин, питання «фінансової грамотності» набуло широких масштабів. Актуальність теми вдалось поширити в громади, щоправда не в повній мірі, як би хотілося. Адже деякі досі не розуміють важливість фінансової обізнаності, опираючись на її традиційну невагомність, а інші можливо просто уникають цього, думаючи: «моя хата скраю – я нічого не знаю», не користуючись усім спектром можливостей. Проте не забуваєм про

молоде покоління і тих, хто все ж піддався новизні та крокує помалу вперед за майбутнім. Тому «скільки людей, стільки й думок», а тенденціям розвитку фінансової грамотності потрібен час, щоб охопити більше людських думок. Адже за розвитком йдуть неабиякі результати, а за ним потягнуться й люди.

Список використаних джерел:

1. Юрій С. І., Кізіма Т. О. Фінансова грамотність населення в діалектиці сучасних освітніх тенденцій. *Фінанси України*. 2012. № 2. С. 16–25.

Харовська Ангеліна Володимирівна
студентка Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича

РОЗДУМИ МАЙБУТНЬОГО ФІНАНСИСТА

Швидкий розвиток цифрової економіки завдяки «наскрізним технологіям» призводить до переміщення значної частини ринку у віртуальну сферу, тим самим трансформуючи саму сутність і структуру бізнес-моделі, а пандемія COVID-19 лише зайвий раз доводить необхідність підпорядковуватися новим правилам сьогодення та активно їх впроваджувати для максимального виграшу всіх. Проте такий шалений ритм міжнародної торгівлі виявляє все більше нових викликів, які кидає нам діджиталізація. Одним з них є відсутність цифрового податкового законодавства. Глобалізація стирає поняття кордонів, вносячи плутанину, кому ж потрібно платити податки, якщо транснаціональна компанія працює по всій земній кулі, а «занурення» бізнесу в інтернет ще більше все ускладнює, тому що там немає держави взагалі, а, отже, й контролю.

Найбільш ефективним вирішення цієї проблеми стало введення єдиного цифрового податку для технологічних компаній у розмірі не менше 15% влітку 2021 року. Це рішення – результат майже 10 років переговорів, великої кількості дискусій і торгової війни між Францією та США. А головні гравці на світовій арені вже прозвали цю домовленість «колосальним прогресом у сфері міжнародного оподаткування підприємств» і «найбільшим проривом у сфері чесного оподаткування за останні 10-20 років» [1, с. 55].

Експерти називають введення цифрового податку питанням справедливості, адже вся специфіка полягає саме в роботі таких компаній. Тут неможливо застосувати податок на обсяги продажів, оскільки, здебільшого їх немає, а надаються певні безкоштовні послуги в обмін на інформацію, відповідно, не весь спектр прибутку береться до уваги при оподаткуванні. До того ж це допоможе країнам заявити свої законні права на частину доходу, які вони допомагають заробити, але не отримують ні копійки за це. Однак не всі країни погоджуються з такою новацією.

Франція опинилася в авангарді всіх подій: першою ввела цифровий податок (3%), не чекаючи рішення світової спільноти. Її підтримали Італія та Чехія. Однак на такі дії французів обурилися США, заявивши, що такий